

Харамци - 3

ЗАТОЧЕНЦИ

Грей чуждо слънце въ тоя чужди край;
Устата жадъ, тъга душата трови.
Зловещо дрънкатъ тежките окови...
Ахъ, до кога ли тоя пътъ ще трай!

Ей падна вечерь. Грохнали, безъ мощь
Оковите си те едвамъ влечаха.
Въ ^{тукъ и сяка} ~~Посредъ поле~~ низамите ги спряха:
Ще се ношува тука тая нощъ.

Единъ о другъ привързаха ги пакъ,
И скоро всички тежкъкъ сънь обори.
Единъ отъ тяхъ очи си не затвори
И бдя за дълго, буденъ въ нощний мракъ.

Размерний ходъ на нощния стражаръ
Дочуваше едвамъ той въ тишината,
Сегись-тогись и звънъ отъ железата
На сепнатъ въ съне някой свой другаръ.

А борятъ го предсънници мечти —
И презъ мечтите шепотъ му се стори...
И въ полудрямка той очи затвори — —
Наяве чуденъ блянъ му се вести:

— Съсь ведъръ погледъ, съ усмехъ на уста,
Надъ него бе се майка му привела,
Ръката си на морното му чело
Бе сложила, и тъй му дума тя:

«Недей сърце на скърби вдава ти;
Край близкъ е на тежките неголи —
Че волята що бди надъ хорски воли,
Вечъ иде своята речъ да възвести.

Не вечна е световната беда,
Нито сж вечни рабските окови; —
Вижъ, съмва—времена наставатъ нови!»
И кротко тя целуна го въ уста.